

saa Kundgørelser. Men det, der er Vanskeligheden ved Lovforslaget, er, at Tiden den ikke blot skal indeholde disse faktiske Oplysninger, som naturlig bør finde deres Plads i den, men at Udtrykket ogsaa skal omfatte ræsonnerende Artikler. Efter den højtærede Ministers Udtalelser antager jeg ikke, at de Meddelelser, der skulle staa deri, ogsaa skulle omfatte ræsonnerende Artikler. Der er jo i vor Presselovgivning en gammel Forskel mellem faktiske Meddelelser og ræsonnerende Artikler, og det er for at udelukke disse sidste, at vi have stillet vort Ændringsforslag. Kan man finde en anden Form for at udelukke disse ræsonnerende Artikler fra dette Blads Indhold, er det en ganske anden Sag, men af disse to Redaktioner, som her foreligge, maa utvivlsomt, naar man vil have de ræsonnerende Artikler udelukkede, det Forslag, jeg har stillet, være mere tilfredsstillende end det aldeles almindelige, som nu indeholdes i Forslaget, hvori der staar, at der kan indrykkes hvad som helst, Regeringen finder Anledning til at meddele Offentligheden, hvilket efter sin Ordlyd ikke behøver at indskrænke sig til Meddelelser af Fakta. Det er derfor, jeg vedblivende anbefaler Forslaget under Nr. 3 med det Forbehold, at man mulig inden 3die Behandling kunde finde en eller anden mere tilfredsstillende Betegnelse for det, som jeg tror den højtærede Indenrigsminister er enig med mig i.

Ændringsforslaget under Nr. 7 skal jeg ikke opholde mig ved; da det er rent formelt. En gammel Regel siger, at overflødige Ting skal man helst undgaa, og jeg kan ikke lægge nogen stor Vægt paa, at denne Bestemmelse vedbliver at staa der. — Derimod maa jeg naturligvis med Hensyn til Forslaget under Nr. 8 give Afkald paa enhver Ræsonneren om, hvorvidt et Billighedshensyn er at tage. For mig er det afgørende, at jeg ved, der er nogle Stiftstidender, for hvilke det vil have meget stor økonomisk Betydning, om Fristen bliver forlænget, og efter min Mening er der et Billighedshensyn at tage, men det maa enhver domme om efter sin egen Følelse. Jeg kan ikke give noget yderligere Forsvar for denne Ændring ud over det, jeg allerede er fremkommen med.

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): Forstaaelsen af, hvilken Forskel det vil gøre, om vi følge den ærede Forslagsstiller og indsætte Ordene „andre Kundgørelser“ i Stedet for, hvad der nu staar i Forslaget, er mig endnu ikke klar. Den

ærede Ordfører erklærede, at de Ting, jeg før omtalte, alle vilde blive betragtede som Kundgørelser. Det er nu ingenlunde sikkert, men saa Meddelelser om Udnævnelser eller Embedsbesættelser? Ville disse ogsaa falde ind under Begrebet Kundgørelser, eller betegnes de ikke langt heldigere med Forslagets Udtryk „Meddelelser“? Det syntes, at hvad Forslagsstilleren særlig ønsker at fastslaa ved sit Ændringsforslag, er dette, at der i Statstidende aldrig maa fremkomme nogen ræsonnerende Udtalelse. Men det kan selvfølgelig ikke være udelukket, om Regeringen, naar den i givet Tilfælde ønskede at benytte dette daglig udkommende Meddelelsesmiddel til at bringe en eller anden Meddelelse til Offentligheden, da til denne Meddelelse lod knytte en forklarende eller, om man vil, ræsonnerende Udtalelse. Jeg tror i det hele, at hvis man følger Forslagsstillerens Forslag om at sætte Udtrykket „Kundgørelser“, vil man stadig staa over for Spørgsmaalet: Kan det nu være Lovens Mening, at denne Meddelelse eller Udtalelse maa fremkomme i Bladet eller ej? Og jeg ser slet ingen Grund til, at det udtrykkeligt skulde være forbudt at lade Bladet bringe selv det, som den ærede Forslagsstiller kaldte for ræsonnerende Udtalelser. Det er selvfølgelig ikke Meningen, at Statstidende eller Kundgørelsestidende, hvad den nu kommer til at hedde, skulde bringe daglige Ledere, men lige saa lidt bør det være udelukket, at det Tilfælde kunde indtræde, hvor Regeringen kunde ønske her igennem at bringe en Meddelelse ogsaa i ræsonnerende Form. Jeg ser ingen Anledning til, at dette skulde være forbudt ved denne Lov.

P. G. C. Jensen: Jeg ønsker blot at gøre et Par Bemærkninger. — Naar den ærede Indenrigsminister nu ytrede: hvorfor det skulde være forbudt, at man kommer med ræsonnerende Meddelelser i Bladet, saa er der virkelig et overordentlig nærliggende Svar derpaa, og det er dette, at andre ikke ville faa Lejlighed til der at imødegaa saadanne, thi Bladet kan kun optage, hvad Regeringen paa denne Maade maatte ville meddele, medens derimod andre ikke kunne faa Lejlighed til at imødegaa det saaledes meddelte, og det kan jo meget godt være urigtigt.

Men hvad jeg egentlig særlig ønskede at sige et Par Ord om, er Bladets eventuelle Navn. Den ærede Minister anførte, at i tidligere Tider, hvor der har været forhandlet om det samme Spørgsmaal som